

La 'ciutat' de les fembres pecadrius

González Lizondo, regidor d'UV i vocacional xèrif—*chèrif*— de la república tarongera, ha proposat la creació d'una "ciudad del placer" en la perifèria municipal. Una pedania consentida, allunyada del centre històric, però no fora del terme municipal de València (el matís sembla que és important perquè solda amb la tradició), amb la finalitat que els *chaperos*, els transvestits i les putes puguen exercir la seua professió amb les millors condicions d'infraestructura, "salubritat, higiene i seguretat".

Dit així, i així és com ho ha sol·licitat, la veritat és que un no acaba de saber si Lizondo fa la instància sensibilitzat pel gremi o, pel contrari, vol eradicar la prostitució de l'interior de la ciutat, com ja va intentar-ho aquell jutge per a Sodoma anomenat Forteza. I això—el mòbil de Forteza— ja s'ajusta més a les exigències del regionalisme exagerat. Extirpar el pecat de la carnalitat de València, és cosa que compta amb una tradició suficientment acreditada, no era necessari il·lustrar el cas, com ha fet la panxa més visible d'UV, amb els exemples d'Alemanya, Noruega o Àustria, on—ell ho ha de saber millor que ningú— hi ha aquesta classe d'àrees de servei. Si Lizondo volia fer-se l'europeista, patina. El seu missatge és més tradicionalista del que ell creu.

De fet, "los honorables

Justícies e Jurats, prohòmens i Consell de la dita ciutat" van fer suar els seus escriptors dictant que ara reclama

Lizondo. Sabut és, com va contar el magnífic novel·lista Ferran Cremades i Arlandis que "lo molt anomenat bordell de la ciutat de València" va ser construït entre el Portal Nou i el dels Tintorers (un tros de l'actual barri del Carme), circumdat d'horts i, per tant, retirat del centre històric i camuflat a la vista de les famílies honorables. La situació, sense saber-ho Lizondo, és idèntica: la carnalitat valenciana sempre ha espantat els nostres benpensants, els quals sempre han buscat una profilaxi suprema per a rentar-se les incomoditats intestinals.

I ja que li he fet el favor amb una miqueta d'erudició sobre la seua més recent ociositat, em permetrà una suggerència—molt valenciana— sobre el nom de la "ciudad del placer": Mercaxona. *¡Che, lo teu!* La veritat és que si Lizondo no existira, no faria falta inventar-lo.

Miquel Alberola

El referèndum i la síndrome

Els lituans van tornar a demostrar diumenge que volen marxar de l'URSS. Amb l'oposició de les minories russa i polonesa però amb el suport rotund de la majoria lituana, el govern de Landbergis va aconseguir un sí monumental a la seua pregunta: ¿vol vostè una república lituana independent i democràtica?

El referèndum lituà era, de fet, un contrareferèndum. Gorbaxov pretén fer votar el mes de març, a tiris i troians, aquesta espècie de "café pa tots" en que s'ha convertit el tractat de la Unió. A Lituània aquest referèndum l'organitzarà el PCUS en els pocs locals que li queden i amb el suport exclusiu dels seus. Però serà aquest referèndum el que comptarà a la llarga. Ja ho veuran.

I això per una raó. Aquesta votada no es fa cara a l'interior sinó cara a l'estranger. A Gorbaxov no li interessa saber que en pensen les distintes nacionalitats sobre el futur sinó només tenir una carta que ensenyar als interlocutors occidentals. Carta que aquests esperen amb impaciència per desentendre's fàcilment d'afers engorrosos com el lituà.

Gorbaxov, i segurament Occident, viuen així la síndrome Tiananmen.

M'explique. Els dos grans països socialistes han viscut de manera distinta la transició. L'URSS ha buscat la reforma política per arribar des d'allí a l'econòmica. I la Xina ha fet exactament el contrari.

El resultat és que l'URSS no pita econòmicament i l'únic que ha guanyat és un estat de descomposició política impressionant. En canvi la Xina va refent-se econòmicament amb la població totalment tranquil·litzada després de l'orgia de sang que representà

Tiananmen.

La clau, però, és la reacció occidental: la Xina és perdonada i es fan tants negocis com siga necessari. I l'URSS es pregunta: ¿quina necessitat n'hi ha, doncs, de la democràcia? Els xinesos van intuir des del primer moment que a Occident només li interessa la propaganda i el *bussines*. Gorbaxov, testimoni privilegiat de la primavera de Pequín, ho comença a entendre ara i ho entendreà més quanta més gent puga matar sense que Occident talle els negocis.

PS. Ara resulta que el famós aneguet ofegat en petroli al Pèrsic i ensenyat per totes les televisions del món com a prova de la maldat intrínseca de l'Iraq era una imatge d'arxiu de l'accident de l'Exxon Valdez a Alaska. Sense comentar.

Vicent Partal

